

[Askjær Jørgensen]

Vi mener, det i allerhøjeste grad er nødvendigt at diskutere begge sider af den offentlige sektor, for hvis man taler om besparelser på 11 pct., som dog er en betydelig besparelse, uden samtidig at gennemføre en reduktion af bruttoprisen på arbejdskraft gennem en betydelig lempelse af indkomstskatten kommer man dertil, at man kan nå det, som vil blive resultatet, hvis man gennemfører den påskeægpakke, som er fremlagt af regeringen, at man forøger arbejdsløsheden. De planer, som vi har arbejdet med i fremskridtspartiet, går ud på, at alle hænder skal i arbejde. Derfor er det, man skal tage i betragtning, når man taler om besparelser, hvor store skattelettelser disse besparelser bliver suppleret med. De ting har nøje sammenhæng; det var det, jeg nævnte tidligere i eftermiddag; vi skal have de to ting sammenholdt i debatten, skattelettelserne og besparelserne. Forøgede skatter, som nu lanceres i påskeægget fra socialdemokraterne, vil omgående gå over i øget lønpres. Så får man de lønglidninger, som vi har set rundt omkring i erhvervslivet, at man pludselig kommer og forlanger 6 kr. mere i timen, og at virksomhederne i vid udstrækning er nødt til at imødekomme det. Hvis man gennemfører den forøgelse af skatterne, som der er lagt op til i påskeægpakken, vil det prompte gå over i forøgede lønkrav, i lønglidninger, som det vil være næsten umuligt for virksomhederne at dæmme op imod. Derfor bør de besparelser, vi skal diskutere – uanset om det skal være 11 pct., eller om det skal være de 23, 25 eller 30 pct., vi taler om – nøje sammenholdes med, hvor store skattelettelser der gennemføres, og i hvert fald den skat, man lægger på dem, der bestiller noget. Det vil vi gerne have med i debatten.

Men når man i dag også har haft det med i det, om man afleverer ændringsforslag på den ene eller den anden dato, vil jeg gerne sige her og nu, at vi er meget interesseret i at drøfte med de partier, der virkelig ønsker at få en større privat sektor og en mindre offentlig sektor, hvordan vi skal forholde os til næste finanslov. Vi har ingen forhåbning om, at socialdemokratisk tankegang kan komme til at rumme noget, vi kan diskutere, for det viser sig jo igen og igen og igen, at man, selv om man via socialdemokratiet har gennemført kriseløsninger, der har virket stik modsat det, man har påberåbt sig de skulle virke, nu

igen kører løs på det. Derfor har vi ikke megen forhåbning til, at det kan lade sig gøre at gennemføre noget sammen med socialdemokratiet. Men hvis socialdemokratiet skulle skifte linje, gælder vores invitation naturligvis også socialdemokratiet, lige så vel som den kan omfatte fru Ingerlise Koefoed.

Når man nu taler om besparelser i forbindelse med den offentlige sektor, om at skære ned, og taler om, at den offentlige sektor må koste så og så mange hundrede milliarder, skal man også tage det med i, hvad det koster at producere den ydelse, den offentlige sektor leverer. Hvis den offentlige sektor har et bruttoløniveau, som man sætter ned ved at sænke indkomstskatterne uden at pille ved nettolønningerne til de offentligt ansatte, er der jo ikke tale om en reel reduktion af den offentlige sektor, så er det noget med talbegreberne. De forslag, fremskridtspartiet fremsætter, virker altså ikke så brutalt på de offentligt ansatte, på den offentlige sektor, som nogle tror, fordi vi også hver eneste gang har det med i vores forslag, at bruttoprisen på arbejdskraft i den offentlige sektor skal ned sættes ganske betydeligt. Men det er jo ikke dermed sagt, at vi vil nedskære reallønningen i den offentlige sektor – det er socialdemokratiet, der vil det – vi vil sætte den op.

Ingerlise Koefoed (SF):

I forbindelse med diskussionen før om fremskridtspartiets forslag sagde jeg, at vi i SF ikke har spor imod en langsigtet økonomisk planlægning, men jeg var også nødt til at sige, at selv om vi kunne acceptere de planlægningsprincipper, som lå bag fremskridtspartiets forslag, måtte vi afvise forslaget, fordi det menneskelige indhold i det var uacceptabelt.

Det samme bliver jeg nødt til at sige om forslaget fra venstre. Det indeholder jo som en slags overordnet antagelse, at man ved at spare på de offentlige udgifter kan redde landets økonomiske situation, herunder betalingsbalancesituationen. Vi er ikke enige i den antagelse. Vi mener, at det for beskæftigelsessituationen, for den sociale og kulturelle services skyld og for hele ideen om det fælles ansvars skyld vil være skæbnsvangert at kaste sig så stærkt over de offentlige udgifter, som venstre gør her, og som socialde-